

Sygn. akt III AUa 999/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Monika Kiwiorska-Pająk

Sędziowie: SSA Stanisława Kubica

SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)

Protokolant: Sandra Żóraw

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **Ł. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

przy udziale zainteresowanego (...) z siedzibą w m. C.

o ustalenie ustawodawstwa właściwego

na skutek apelacji Ł. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 stycznia 2016 r. sygn. akt V U 958/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r. oddalił odwołanie Ł. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 6 marca 2014 r. w przedmiocie ustalenia właściwego ustawodawstwa i zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie to oparł Sąd Okręgowy na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawca prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od 25 listopada 2010 r., a w dniu 5 listopada 2013 r. złożył u strony pozwanej wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa z tytułu aktywności zawodowej wykonywanej na terenie dwóch krajów UE. Do wniosku dołączył m.in. umowę o pracę zawartą ze słowackim pracodawcą (...) w C., od dnia 1 września 2013 r., zgodnie z którą miał wykonywać zatrudnienie na stanowisku promotora usług i produktów

świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy. Czas pracy ustalony został na 10 godzin miesięcznie z wynagrodzeniem w wysokości 40 Euro. Umowa miała być wykonywana na terenie Republiki Słowackiej.

Strona pozwana w dniu 12 listopada 2013 r. zwróciła się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o potwierdzenie objęcia wnioskodawcy słowackim systemem zabezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia u w/w pracodawcy.

Jednocześnie strona pozwana wezwała wnioskodawcę do przedstawienia dowodów potwierdzających faktyczne podjęcie i wykonywanie pracy na terenie Słowacji, wskazanie miejsca wykonywanej pracy, jej charakteru oraz częstotliwości, podania dokładnych dat rozpoczęcia i zakończenia pracy u wskazanych pracodawców, oświadczenia o miejscu zamieszkania. W odpowiedzi wnioskodawca nie przedłożył żadnych dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie pracy na terytorium Słowacji poza umową o pracę o jakiej mowa wyżej wraz z dokumentem o zgłoszeniu go do ubezpieczenia na terenie Słowacji przez zainteresowaną Spółkę (Registracny list FO).

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa pismem z dnia 3 grudnia 2013 r. wskazała, że przeprowadziła kontrolę w (...) z/s w C., z której wynikało, że pracownicy w/w podmiotu faktycznie wykonują zatrudnienie na terenie Słowacji niemniej - w ocenie instytucji słowackiej - nosi ono znamiona pracy marginalnej.

W dniu 20 grudnia 2013 r. ZUS Oddział w O. wydał decyzję tymczasową, w której poinformował wnioskodawcę, że od dnia 3 września 2013 r. podlega on ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 1 lit a w zw. z art. 13 ust 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W/w decyzja doręczona została słowackiej instytucji ubezpieczeniowej - Socialna Poistovna - w dniu 30 grudnia 2013 r.

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie wniosła zastrzeżeń do tymczasowego określenia przez stronę pozwaną - mającego zastosowanie co do osoby wnioskodawcy - ustawodawstwa.

Wnioskodawca nie przedłożył dowodu na okoliczność objęcia go słowackim ubezpieczeniem społecznym na podstawie umowy o pracę z dnia 1 września 2013 r. Dowodu takiego nie przedłożył też zainteresowany - pracodawca wnioskodawcy firma (...)w C..

Decyzją z dnia 6 marca 2014 r. wydaną po rozpatrzeniu wniosku Ł. Ż. o ustalenie ustawodawstwa właściwego z tytułu aktywności zawodowej wykonywanej w dwóch lub więcej krajach UE - praca na terenie Słowacji oraz własna działalność gospodarcza na własny rachunek w Polsce, działając na zasadzie art. 38 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt 2, art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 11-16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz art. 14 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 organ rentowy potwierdził, iż od dnia 3 września 2013 r. ustawodawstwem właściwym dla wnioskodawcy jest w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwo polskie w związku z zatrudnieniem w przedsiębiorstwie mającym siedzibę na terenie Słowacji, firmie (...)

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa - Socialna Poistovna wydała decyzję orzekającą, że Ł. Ż. jako pracownik firmy (...) z/s w C. nie został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym, emerytalnym i ubezpieczeniem na wypadek bezrobocia od dnia 3 września 2013 r. wg słowackiego ustawodawstwa. Ponadto wskazano, dla wnioskodawcy w/w instytucja nie wystawiła za okres o jakim mowa wyżej formularza E 101 SK/PD A1.

Postanowieniem z dnia 21 września 2015 r. Sąd Okręgowy zawiadomił spółkę (...) w C. o toczącym się postępowaniu, która zgłosiła swój udział w sprawie.

Przy tak poczynionych ustaleniach, Sąd pierwszej instancji przyjął, że odwoalnie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. art. 13 ust. 1 powołanego rozporządzenia nr 883/2004 w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego reguluje zasady wyboru ubezpieczenia. Tryb postępowania w zakresie ustalania właściwego ustawodawstwa reguluje z kolei przepis art. 16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Sąd Okręgowy uznał, że w świetle powołanych przepisów słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie zakwestionowała ustalenia tymczasowego dotyczącego wskazania jako właściwego polskiego ustawodawstwa. Nadto Sąd wskazał na marginalny charakter zatrudnienia na Słowacji.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz.U.2013.490 ze zm.), uznając majątkowy charakter sprawy i przyjmując, że wartość przedmiotu sporu wynosi 12.059,54 zł zasadzona w świetle powyższego stawka 2.400 zł. stanowi minimalną wartość kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 14 ust. 5b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. poprzez jego błędna wykładnię polegającą na założeniu, że charakter marginalny ma p[ra]ca w wymiarze 10 godz. miesięcznie z wynagrodzeniem 40 euro;
- naruszenie przepisu art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego błędną wykładnię tj. zrównanie „wykonywania pracy najemnej” z „objęciem ubezpieczeniami społecznymi” i uzależnienie zastosowania art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego od przedłożenia dokumentu potwierdzającego objęcie ubezpieczeniem społecznym podczas, gdy rozporządzenie mówi jedynie o „wykonywaniu pracy najemnej”, a nie podleganiu ubezpieczeniom społecznym”;
- naruszenie przepisu § 15 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w/ s opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu poprzez jego niezastosowanie, a w jego miejsce zastosowanie § 8 w/w rozporządzenia, bowiem niniejsza sprawa nie ma charakteru majątkowego, a wnioskodawca nigdy nie określił wartości przedmiotu sporu i zasadne było zasądzenie co najwyżej kwoty 180 zł jako opłaty maksymalnej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych,
- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 3 ust. 2 i 4 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez zobowiązanie wnioskodawcy do składania dowodów na poparcie swoich twierdzeń i niezawiadomienia słowackiego pracodawcy o toczącym się postępowaniu, a nadto zarzucił naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędne ustalenia co do marginalnego charakteru zatrudnienia na terenie Słowacji i to w oparciu o pismo instytucji słowackiej.

Przy tak sformułowanych zarzutach wnioskodawca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz obniżenia zasądzonych kosztów do kwoty 180 zł.

Zainteresowana spółka (...) w C. poparła apelację wnioskodawcy.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wnosił o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosnie najdalej idącego zarzutu prowadzącego się do nieważności postępowania, wobec niewezwania do udziału w sprawie słowackiego pracodawcy i pozbawienia go możliwości działania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. zarzutu ten, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest bezzasadny.

Zgodnie z treścią art. 477¹¹ k.p.c. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stronami postępowania są ubezpieczony, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy i zainteresowany. Ubezpieczonym jest osoba ubiegająca się o ustalenie ubezpieczenia i świadczenia z tego wynikające. Zainteresowanym, co określa wprost § 2 art. 477¹¹ k.p.c., jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. W przypadku zainteresowanego decyzja organu rentowego, jakkolwiek skierowana do innych podmiotów, swoją treścią wpływa na jego prawa lub obowiązki w ten sposób, że ma on interes prawny w uzyskaniu konkretnego orzeczenia sądowego.

Z tej przyczyny, sąd prowadzący postępowanie w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych powinien w każdym wypadku ustalić, czy przedmiot tego postępowania wskazuje na to, że określona osoba powinna w danym wypadku korzystać ze statusu prawnego zainteresowanego. W przypadku zaś pozytywnego rozstrzygnięcia tej kwestii, w celu stworzenia zainteresowanemu możliwości obrony praw, należy go zawiadomić o toczącym się postępowaniu i możliwości udziału w tym postępowaniu w charakterze strony, nawet jeżeli taka osoba nie została uprzednio wezwana do udziału w tej sprawie w postępowaniu przed organem rentowym. Konsekwencją braku wezwania przez sąd osoby posiadającej kwalifikację prawną zainteresowanego do udziału w postępowaniu w charakterze strony, jest właśnie stwierdzenie nieważności tego postępowania. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 lipca 1997 r., III ZP 20/98, OSNAPIUS 1998/23/690, przyjął, że niewezwanie zainteresowanego przez Sąd do udziału w postępowaniu powoduje nieważność postępowania. Stanowisko to było następnie podtrzymywane wielokrotnie w innych wyrokach Sądu Najwyższego, m.in. w wyroku z dnia 15 lipca 1999 r., II UKN 52/99, OSNAPIUS 2000/22/826 czy wyroku z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 128/00, OSNAPIUS 2002/15/308.

W ocenie Sądu Apelacyjnego pracodawca słowacki nie jest zainteresowanym w sporze między organem rentowym a wnioskodawcą w zakresie ustalenia właściwego ustawodawstwa. Decyduje o tym wykluczenie, w świetle powyższych wywodów, możliwości oceny i badania ważności umowy o pracę zawartej z pracodawcą działającym na terytorium innego państwa członkowskiego. Podstawą określenia w zaskarżonej decyzji właściwego ustawodawstwa jest wyłącznie podjęcie przez organ rentowy trybu postępowania i wyjaśnienia w drodze porozumienia, zgodnie z art. 16 ust. 4 powołanego rozporządzenia wykonawczego, między instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw członkowskich. W tym trybie decydujące jest stanowisko instytucji ubezpieczeniowej kraju w którym wnioskodawca nie ma miejsca zamieszkania, a wykonywane było zatrudnienie, właściwa instytucja ubezpieczeniowa ocenia więc czy przedmiotowe zatrudnienie stanowi tytuł w kierunku ubezpieczenia społecznego, w tym wypadku na terytorium Słowacji. Podleganie wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu, nie czyni, zdaniem Sądu Apelacyjnego, legitymowanym do udziału w procesie słowackiego pracodawcy, bowiem pracodawca zatrudniający wnioskodawcę za granicą nie jest zainteresowanym w sprawie z odwołania wnioskodawcy przeciwko organowi rentowemu o wydanie zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym (art. 477¹¹ § 2 k.p.c.) przy czym powyższego nie zmienia sytuacja, w której kwestionowana jest ważność umowy przez niego zawartej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2016 r., II UK 297/15).

W tej sytuacji błędne było stanowisko Sądu Okręgowego i zawiadomienie słowackiego pracodawcy o toczącym się postępowaniu i pouczenie go o możliwości przystąpienia do procesu w charakterze zainteresowanego.

Wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym wobec prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce i zawarcia umowy o pracę na terenie Słowacji.

Kwestia jednoczesnego istnienia i wykonywania dwóch tytułów ubezpieczenia społecznego na terenie dwóch różnych krajów członkowskich w wariantcie dotyczącym pracy najemnej i prowadzenia działalności na własny rachunek

uregulowana jest w przepisie art. 13 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE L 2004/166/1). W okolicznościach sprawy wobec powyższego połączenia tytułów ubezpieczenia społecznego znajduje zastosowanie zasada wynikająca z art. 13 ust. 3 w/w rozporządzenia wskazująca na podleganie ubezpieczeniu społecznemu w państwie w którym wykonywana jest praca najemna. Tylko w takim wypadku nie budzącym wątpliwości organ rentowy może wydać decyzję tymczasową stosując procedurę opisaną w przepisie art. 16 ust. 1 w zw. z art. 14 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w/s koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L2009/284/1).

Z okoliczności sprawy wynika, iż organ rentowy miał wątpliwość co do rzeczywistego charakteru zatrudnienia wnioskodawcy na terenie Słowacji, w tych okolicznościach polski organ rentowy, wydał decyzję zaskarżoną o podleganiu wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu. Ten stan braku pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, wymagał aby organ rentowy wyczerpał tryb postępowania z art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego. Wobec istnienia wątpliwości co do istnienia tytułu ubezpieczenia społecznego na Słowacji, wymagane było zwrócenie się do instytucji tego państwa członkowskiego, celem ustalenia właściwego ustawodawstwa w drodze porozumienia.

W niniejszej sprawie organ rentowy wezwał nadto wnioskodawcę w ramach postępowania wyjaśniającego do złożenia dowodów świadczących o wykonywaniu zatrudnienia pracowniczego na terenie Słowacji. Przepis art. 3 ust. 2 powołanego rozporządzenia wykonawczego nakłada na osoby zainteresowane (dotyczy to wnioskodawcy) obowiązek do przekazania właściwej instytucji ubezpieczeniowej informacji, dokumentów czy dowodów potrzebnych do ustalenia m.in. ustawodawstwa mającego zastosowanie w ich sprawie. Wnioskodawca bezzasadnie kontestował to wezwanie.

Opisanymi wyżej pismami organ rentowy zwrócił się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej przed wydaniem zaskarżonej decyzji, w sprawie wykonywania przez wnioskodawcę pracy na terenie Słowacji, jej rozmiaru i podlegania ubezpieczeniom społecznym. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa w piśmie dnia 3 marca 2015 r. nie zakwestionowała podlegania wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych, nadto poinformowała o wydaniu decyzji o nieobjęciu wnioskodawcy w okresie od 3 września 2013 r. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym.

Nadto w okolicznościach sprawy trafnie przyjął Sąd Okręgowy, iż wnioskodawca w żaden sposób nie wykazał, aby jego zatrudnienie na terenie Słowacji miało większy wymiar niż marginalny. Wывód swój Sąd Okręgowy poparł racjonalnym wnioskowaniem, co do dojazdu z miejsca zamieszkania, wysokości wynagrodzenia i wymiaru czasu pracy.

W tej sytuacji w braku sporu pomiędzy instytucjami co do podlegania wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu, nie było podstaw do uwzględnienia odwołania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III UK 61/15).

Zarzuty podniesione w apelacji, a sprowadzające się do zaprzeczenia oceny Sądu Okręgowego, co do marginalnego charakteru zatrudnienia wnioskodawcy na Słowacji, w żadnej mierze nie podważają zaskarżonego wyroku. Problemem w rozpoznawanej sprawie okazało się ustalenie (ocena), jaki charakter miała faktycznie praca wykonywana przez wnioskodawcę w Republice Słowackiej na rzecz pracodawcy słowackiego i czy słusznie organ rentowy, a za nim Sąd pierwszej instancji, uznały przedmiotowe zatrudnienie apelującego za niemające znaczenia dla celów określenia ustawodawstwa właściwego w spornym okresie. Jakkolwiek w ww. regulacjach brak jest definicji pracy marginalnej, tak w ocenie Sądu Apelacyjnego trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że jest to praca o skali tak ograniczonej, że z punktu widzenia osiąganego przychodu czy też zaangażowania, jest ona nieistotna dla uzyskiwania środków utrzymania, spraw zawodowych czy rodzinnych.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że Ł. Ż. świadczył pracę jako promotor usług i produktów świadczonych przez pracodawcę na

Słowacji zaledwie 10 godzin w miesiącu, za wynagrodzeniem wynoszącym ok. 40 euro miesięcznie. Jednocześnie centrum życiowe wnioskodawcy znajduje się w Polsce, gdzie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą z zakresu sprzedaży detalicznej prowadzonej przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet. Porównanie stosunku czasu pracy oraz uzyskiwanych dochodów za granicą i w kraju doprowadziło Sąd do właściwej oceny, że zatrudnienie wnioskodawcy wykonywane w oparciu o umowę o pracę z dnia 1 września 2013 r. na rzecz przedsiębiorstwa (...) w Č. miało charakter marginalny w rozumieniu art. 14 ust. 5b Rozporządzenia nr 987/2009. To natomiast uzasadniało ustalenie od ww. daty ustawodawstwa polskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego Ł. Ż.. Wprawdzie wnioskodawca kwestionował obliczenia organu rentowego dotyczące stosunku czasu pracy wykonywanej na terenie Słowacji oraz działalności prowadzonej przez niego w Polsce, a także kwestie związane z błędnym wyliczeniem dochodów z tych tytułów, ale wartości wskazywane przez apelującego, nie mają zdaniem Sądu Apelacyjnego wpływu na ostatecznie właściwą ocenę Sądu Okręgowego, że zatrudnienie wnioskodawcy na Słowacji miało w okolicznościach sprawy niewielkie znaczenie ekonomiczne i czasowe.

Uszło uwadze wnioskodawcy, że dla oceny w przedmiotowej sytuacji właściwego ustawodawstwa, decydujące jest zastosowanie opisanej procedury wyłącznie pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw członkowskich. W razie wątpliwości polskiej instytucji, co do istnienia rzeczywistego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym na Słowacji, uruchomiono opisany tryb porozumienia, ale tylko pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi. W tym przypadku decydujące jest stanowisko słowackiej instytucji, stwierdzające brak podstaw do objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniami społecznymi na terenie Słowacji i potwierdzającymi trafność decyzji organu rentowego.

Z tych motywów podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego są niezasadne, jako odnoszące się do innych okoliczności niż wyżej wskazane, a decydujące o zgodności z powołanymi przepisami zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 kpc.

Przedmiotowa sprawa jest sprawą o charakterze majątkowym, podana przez organ rentowy, w toku postępowania przed Sądem Okręgowym wartość przedmiotu sporu, będąca odpowiednikiem wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym, nie była kwestionowana, wynosi 12.059,54 zł (k. 60 a.s.).

Bez potrzeby powtarzania Sąd Apelacyjny w całości podziela ocenę Sądu Okręgowego co do zasądzonych kosztów procesu, jednoznacznie uznając majątkowy charakter sprawy, w której miernikiem wartości przedmiotu sporu jest wartość należnych składek. Wobec tego należne koszty zastępstwa procesowego zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w/s opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j.: Dz.U.2013.490 ze zm.) które wynoszą 2.400 zł zgodnie z § 6 pkt 5 wym. rozporządzenia. Z tego względu apelacja wnioskodawcy w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach postępowania apelacyjnego w pkt II Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804), które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2016 r., mając na uwadze, że wartość przedmiotu sporu wynosiła 12.059,54 zł stawka minimalna wyniosła 4.800 zł, co przy ograniczeniu minimalnych stawek wynikających z ww. regulacji do 75% z uwagi na treść § 10 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia, dało kwotę 3.600 zł zasądzoną na rzecz strony pozwanej.

SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Monika Kiwiorska-Pająk SSA Stanisława Kubica

R.S.